

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ MAURICE DES OMBIAUX

ΟΙ ΠΑΙΧΤΕΣ ΤΟΥ ΠΙΚΕΤΟΥ

(Βελγικό Διήγημα)

‘Ο Μπέμπερ Καγιέ κι’ ο Φίλι Μπουριγιώ αντίμαζαν κάθε μέρα στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπού’, μιά ταβέρα πν βρισκόταν λίγο παράμερα κι’ άπειξε ίσα από τους δυό συνοικισμούς που άποτελούσαν τὸ Σουινύ, τὸ χωριό τους.

Κάθε μέρα — συχνά συντροφιά με μερικὸς άγρωγιάτες που τ’ άλογά τους έτρωγαν σανὸ μπροστά στην πόρτα του πανδοχείου, από μιά ξύλινη γαβάθα, μιά τις περισσότερες φορές μόνοι τους — έβαιζαν πικέτο, πίνοντας μύτρα και κινιζοντας τις μακρινές πίτες τους.

‘Αυτόσο, ὁ Μπέμπερ ήταν από τὸ άπάνω Σουινύ, ενώ ὁ Φίλι κατοικούσε στο κάτω Σουινύ. Οι δυό αὐτοί συνοικισμοί βρισκότουσαν σε άδιάκοπο πόλεμο και καθένα από τους δυό συμπαίχτες υπερασπιζόταν με θέρομ τον δικό του. Έκτός αὐτοῦ, ὁ Μπέμπερ ήταν με τὸ μέρος του έφημεριου, ενώ ὁ Φίλι υπερασπιζόταν τὸν δήμαρχο.

Μά μολοντί ὁ έφημέριος κι’ ὁ δήμαρχος βρισκότουσαν στα μαχαίρια, αὐτὸ δὲν εμπόδιζε καθόλου τὸν Μπέμπερ και τὸν Φίλι νά εινε καλοί φίλοι.

Γιά τὸν Μπέμπερ, μιά παρτίδα πικέτου, χωρίς τὸν Φίλι αντίπαλό του, δὲν είχε κανένα γούστο. Τὸ ίδιο και γιά τὸν Φίλι: ‘Όταν δὲν έπαιξε μαζί με τὸν Μπέμπερ, οὔτε πρόσχε κανὸν παιχιδί και τὸυ έλειπε ὁ ένθουσιασμός και τὸ πάθος. ‘Ο Φίλι στεκόταν με τὸ στόμα άνοιχτὸ από κατάπληξι μπροστά στοῦς σοφροῦς συνδυασμοῦς που ὁ Μπέμπερ έφαρμοζε στο παιχιδί του, κι’ ὁ Μπέμπερ θαύμαζε την τόλμη και την ταχύτητα τοῦ Φίλι.

Γιά τὸν καθένα τους, ὁ άλλος δὲν είχε στὸν κόσμο τὸ ταίρι του.

Γι’ αὐτὸ, παρ’ ὅλες τις έχθρες που χωρίζαν τους δυό συνοικισμούς, παρ’ ὅλες τις καθημερινές φιλονεικίες τῶν σωχωριανῶν τους, οἱ δυό σύντροφοι αντίμαζαν καθεμέρα στην ταβέρα της ‘Γαλάζιας ‘Αλεπούς’, εκτός πειά αν τους τύγαινε κανένα περιστατικὸ πολὺ σπουδαίῳ, πράγμα σπανιότατο γιά τή ζωή τους που κυλούσε κανονικά.

Και όμως, πόσα έδιωξ’ άπάχρον ο’ αὐτὸν τὸ κόσμο... Τη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’ δὲν την διεκδικούσε οὔτε τὸ έπάνω Σουινύ, οὔτε τὸ κάτω Σουινύ, και γι’ αὐτὸ ὁ ‘Απανωσωνίτες κατηγορούσαν τὸν Μπέμπερ διτι έποστήριζε ένα πανδοχείου που δὲν ήταν δικὸ τους. Την ίδια κατηγορία άπηθύθναν κι’ οἱ Κατωσωνίτες στὸν Φίλι.

— Γι’ αὐτὸ δὲν πάνε καλά ἡ δουλειές μας! Έλεγαν οἱ ταβερναρῆδες και τὸν δυό συνοικισμῶν. Οἱ καλοί πελάτες πάνε στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’...

Μά οἱ δυό συμπαίχτες δὲν έθροισκαν πουθενά άλλου τόσο καλή μπύρα, όσο στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’. Πουθενά άλλου δὲν εἰχαριστιόντουσαν τόσο, όσο εκεί. Αὐτὸ τὸ πρόσχεαν κάθε φορά που συναντιόντουσαν σε καμμιά άλλη ταβέρα. Στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’ έθροισκαν την ήσυχια τους από τις άντεγκλήσεις και τις φιλονεικίες τῶν συμπολιτῶν τους. ‘Ο καταστημάτάρης που ήταν οὐδέτερος, τ’ άπαγόρευε αίσθητῶ όλα αὐτά... ‘Αν καμμιά φορά τὸν ρωτούσαν, με ποιὸ μέρος ήταν τέλος πάντων κι’ αὐτὸς, έκανε ένα μορφασμὸν δισαφορεκίας κι’ άπαντούσε:

— Έγὼ δὲν ένδιαφέρωμαι γι’ αὐτές τις δουλειές... Πρωτομὸ νά μιλάω γιά τὸ μαγαζί μου, παρά γιά την πολιτική και γιά τὰ κόμματα. Ζὼ εἰρηνικά κι’ ὄλον τὸν κόσμο... Γιατί νά τσακώνουμε και νά χωριναίξω;...

Μά δι’ αὐτὰ δὲν σημαίνουν διτι ὁ Μπέμπερ κι’ ὁ Φίλι δὲν φιλονεικούσαν καθόλου.

‘Όταν ὁ Μπέμπερ είχε μεγάλες γκινίες, άποκαλούσε τοῦς Κατωσωνίτες έλαφρομυαλους. Τότε ὁ Φίλι τοῦ άπαντούσε, λέγοντας τοῦς ‘Απανωσωνίτες κατεργαρηδες.

Συχνά μάλιστα χωριζόντουσαν τσακωμένῳ θανάσιμα. Μά έπειτα από δυό μέρες ξανατάμωναν, δῆθεν τρυφίως, στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’, ετairιαν θεσι στο τραπέζι ὁ ένας άπέναντι στὸν άλλο, κáνιζαν τις πίτες τους, έπιναν τις μύρες τους κι’ έβαιζαν τὸ πικέτο τους, άποφεύγοντας με φροντίδα, κάθε συζήτηση που θά μπορούσε νά θυμίσει τή φιλονεικία τους. ‘Όσο μάλιστα διαρκούσε ἡ άνάμνησις αὐτοῦ τοῦ κανγα, δειχνόντουσαν γεμάτοι καλωσύνη ὁ ένας άπέναντι στὸν άλλο και άλληλοκερνιόντουσαν διαρκῶς.

Μά μιά μέρα, ὁ κανγὰς τους ήταν πολὺ πιὸ ζωηρὸς από τις προηγούμενες φορές. Πλησίαζαν πειά ἡ κοινοτικὲς εκλογές κι’ οἱ Κατωλέτοι κι’ οἱ Μοντέγκοι τῶν δυό χωριῶν είχαν άρχισει έναν άγριο πόλεμο. Οἱ ‘Απανωσωνίτες είχαν έξαναγκάσει τὸν Μπέμπερ νά υποβάλη ύποψηφιότητα συμβούλου κι’ οἱ Κατωσωνίτες έπέβαλαν τὸ ίδιο

έαυτοῦ του, πήρε στὸ ματωμένο χέρι του τὸ πιστόλι του, τὸ στήριξε στὸν κρόταφό του και σκόρπισε τὰ ταραγμένα του μυαλά στὸν άέρα!...

Βρέθηκαν την άλλη μέρα τὰ πτώματα τῶν άλλόκοτων και άνόνημου αὐτοῦ ζευγαριοῦ, σοφριασμένα χωμὸ πλάι-πλάι, αὐτὸς νεκροθάφτες.

Τοῦς έθαψαν με τὸ ψευδώνυμο που είχαν δώσει στὸ ξενοδοχείο... Κάθε χαρτί ἡ δελμάτα που φάνερονε την άληθινή ταυτότητα τους, είχαν έξφανιστεί προηγουμένως απ’ τὸν τραγικὸ σύγκυο.

Ποιοί ήταν κι’ από ποῦ ήταν; Κανένας δὲν έμαθε ποτέ!...

στὸν Φίλι.

‘Ένα άπόγευμα λοιπόν, οἱ άπαδοί τῶν δυό κομμάτων, έχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τους τοῦς εκλεκτοῦς των και τις μουσικίες τους, συναντήθηκαν στα σύνορα τῶν δυό συνοικισμῶν. ‘Αρχισαν τότε νά βρίζονται και νά προκαλοῦν οἱ μὲν τοῦς δε.

‘Όταν ὁ Μπέμπερ εἶδε τὸν Φίλι, σέφτηκε νά τὸν άποφύγη. Τὸ ίδιο κι’ ὁ Φίλι. Μά ἔλα που οἱ άπαδοί τους δὲν τοῦς άφιναν... Και τότε, παρουσμενοι κι’ αὐτοί απ’ τὰ κοιμητικὰ λάθη, ξέχασαν τις παρτίδες τοῦ πικέτου στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’ κι’ άρχισαν ν’ άπειθυνοῦν ὁ ένας στὸν άλλο πειραχτικὰ λόγια.

‘Ο Φίλι, μη έχοντας τιποτε άλλο γιά νά κατηγορήσει τὸν Μπέμπερ, τὸν κοροΐδευε γιά την ελήμ που είχε στη μύτη του.

Τότε ὁ Μπέμπερ, πεισιμωμένος, τοῦ άπάντησε:

— Δὲν κυττάς τὰ μούτρα σου, Φίλι!... Τὸ γουρῶνι μου εινε πιὸ άμορφο από σένα...

Οἱ άπαδοί τοῦ Μπέμπερ, άκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ξέσπασαν σε δυνατὰ γέλια, κι’ ὁ Φίλι, έξω φρενῶν, έσφιξε τή γροθιά του γιά νά χτυπήσει τὸν συμπαίχτη του.

Μά, εὐτυχῶς, μήπχε στη μέση ὁ άγροφυλάκας και τοῦς χωρίσε. ‘Επειτα άπομακρυνήθηκαν κι’ οἱ δυό, μαζί με τοῦς άπαδοῦς των, προφερόντας τρωμερές άπειλιές.

‘Όστόσο, τόσο ὁ Μπέμπερ, όσο και ὁ Φίλι, άπότιχαν στις εκλογές, γιὰτι οἱ ταβερναρῆδες τῶν δυό συνοικισμῶν τοῦς μαύρισαν, έπειδι πήγαιναν στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’ και ξώδευαν εκεί τὰ λεπτά τους...

— ‘Ρωδιά μὰς άνταμειβεἰ ὁ τόπος μας γιά τὸ ένδιαφέρον που δείξαμε ὡς τώρα γι’ αὐτόν!... Έλεγαν με πικρα οἱ δυό άποτυχημένοι συμβούλου.

‘Όταν, μετὰ τις εκλογές, άρχισε πάλι ἡ ζωή τους νά κυλάη κανονικά, ξαναπήσαν κι’ οἱ δυό τὸν δρόμο της ‘Γαλάζιας ‘Αλεπούς’, σκεπτιόμενοι ὁ ένας τὸν άλλο και λέγοντας:

— Δὲν υπάχει λόγος, έπειδι εἶμαι μαλωμένος μαζί του, νά μην πάω στην ταβέρα που μοῦ άρέσει. Δὲν τὸν φοβάμαι καθόλου...

Συναντήθηκαν, νοιθώντας μιά βαθειά συγκίνηση στην καρδιά τους. ‘Η συμφιλοσύνη τους δὲν άργησε καθόλου νά γίνη. Την έλιθνούσαν τόσο κι’ οἱ δυό τους, ώστε ώρκιστήκαν, άφοῦ έπιναν ένα σοφρὸ μύρες, νά μη χωριστοῦν ποτε πειά στη ζωή τους. Γιά νά πραγματοποιήσουν τή δεύτερη αὐτῆ άπόφασί τους, πήγαν στὸ συμβολαιογράφο άμέσως κι’ έκαναν τή διαθήκη τους.

‘Ο Φίλι ήταν γεροντοπαλιήκαρο κι’ ὁ Μπέμπερ χῆρος χωρὶς παιδιά. ‘Αρchos λοιπόν ὁ ένας στὸν άλλο όλα του τ’ άγαθά. Έκτός αὐτοῦ, εἰπῆχε στις διαθήκες τους και μιά παράγραφος που έλεγε διτι οἱ άταφοι τοῦς στὸ νεκροταφειο έπρεπε νά βρισκονται δίπλα-δίπλα και νά συγχωνοῦν από ένα ὕλογειο άνοιγμα. Στο άνοιγμα αὐτὸ άκριβῶς θά υπήρχαν ένα τραπέζι, δυό ποτήρια της μύρας, δυό χωματινές πίτες και μιά τράπουλα.

‘Επειδι όμως δὲν ἦσαν βέβαια διτι ἡ θέλησι τους αὐτῆ θά εκτελεσθῆ, έγτισαν αὐτὸ ζωντανοί τοῦς τάφοῦς των κι’ εἰστιάθησαν μόνοι τους στη διαρρῆμισί τους.

‘Ο Φίλι πέθανε πρώτος από άπληξια. Μά κι’ ὁ Μπέμπερ δὲν άργησε νά τὸν ακολουθήση.

Βρισκονται τώρα κι’ οἱ δυό τους εκεί κάτω, μέσα στα μνήματά τους που συγχωνοῦν με μιά ὕπογεια πόρτα. Στο άνοιγμα της πόρτας αὐτῆς βρισκεται ένα τραπέζι κι’ έπάνω στὸ τραπέζι δυό ποτήρια, δυό πίτες και μιά τράπουλα.

Οἱ χωρικοί που πηγαινόν στο νεκροταφειο γιά νά τιμήσουν τοῦς νεκροῦς των, βεβαιώνουν πως άκούνε, κάθε φορά που περνούν μπρὸς απ’ τὸν τάφο τῶν παλιῶν πελατῶν της ‘Γαλάζιας ‘Αλεπούς’, τις φωνές τοῦ Μπέμπερ Καγιέ και τοῦ Φίλι Μπουριγιώ, νά μετροῦν τοῦς πόντους τοῦ πικέτου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΩΝ ΤΗΣ ΤΟΚΟΓΛΥΦΙΑΣ

‘Ένας περιφημος τοκογλύφος παρακαλούσε κάποτε έναν έφορκηρα νά μιλήσει κατὰ της τοκογλυφίας.

— ‘Αλλά, τοῦ εἶπε ὁ έφορκηρῆς στενοχωρημένος κάποις, έμένα μου έχουν πει διτι και σεἰς εἶσθε...

— Ναι, σὺς εἶπαν την άλήθεια, πάτερ μου. Εἶμαι τοκογλύφος.

— Λοιπόν, τέκνον μου, φρόντισε νά θεοραπευθῆς ἐπὸ πρώτος απ’ τὸ έλλεινὸ αὐτὸ πάθος, κι’ εἶσι θά δώσης τὸ καλὸ παράδειγμα και στοῦς άλλους.

— Δὲν πρόκειται γι’ αὐτὸ, απάντησε ὁ άταίσιος τοκογλύφος. ‘Ήθελα νά μιλήσετε κατὰ της τοκογλυφίας, μήπως συμμορφωθῶν με τὰ λόγια σας οἱ ὁμότεχοι μου, οἱ όποιοι με συναγωνίζονται φοβερά!...

